

Херсонський режисер про життя та заслужене звання

29-12-2018 07:13

Часом він невловимий, деколи нестерпний, рідко – «зручний». Але всі, хто мав щастя колись з ним спілкуватись, знають головне, що він – справжній.

Відкритий і щирий у своїх почуттях, емоціях, переживаннях. Вистави, а їх на сьогодні вже 89, це історії про людей і про нього, бо за багато років роботи вже має свій стиль і смак.

У сімейному житті – батько чотирьох дітей та прекрасний чоловік. В творчості – один з найпродуктивніших режисерів України.

25-го грудня, одинадцять років тому, він ступив на поріг Херсонського театру ім. М. Куліша, який став для нього альмаматір'ю.

Нещодавно Сергій Миколайович отримав звання заслуженого діяча мистецтв України та відсвяткував свій ювілей – 40 років. Про улюблені звички, найулюбленішу страву та майбутні плани поспілкувались з **херсонським режисером Сергієм Павлюком** вже після ювілею:

- Наразі вітаю з прем'єрою «Не турбувати» за п'єсою Рея Куні «Номер 13»! Яка по рахунку? Чи відчуваєте себе у «режисерському розквіті»?

- За принципом «чим більше дізнаєшся тим більше розумієш, що нічого не знаєш»?

Так, коли ти ще молодий і наївний ти думаєш, що ти знаєш все, а навколо тебе усі дурні, так набагато простіше. Коли тебе не розуміють, а ти весь такий «продвинутий» – шукаєш нові форми і так далі...

Є така професія, вікова – зодчий. От великі зодчі залишили після себе якісь колосальні речі. Навіть Пізанська вежа, як би не була зроблена, залишилась у віках, розумієш? Є художники, які малюють картини і залишаються теж у віках. Музиканти залишають ноти по яким досі грають музику. Режисери кіно знімають кіно, яке може валятись на полицях, а через багато років стати шедевром.

А ми займаємось якоюсь такою специфічною професією живою, вона тут і тепер, зараз вона є, а через секунду її вже не буде. Скільки я б не вивчав психологію і, як би я не стримував свої емоції у роботі з людьми, все одно я не знаю, як правильно. У цьому полягає проблема режисера і так само його щастя, що він працює з живими людьми.

- У вас є кілька звичок, про які знають чи не усі ваші підписники у соціальних мережах – ви дуже любите голубці і море. За що і чому?

Батько завжди на Новий Рік готував величезну п'ятнадцятилітрову каструлю з голубцями. Він накривав їх камінням, коли варив, щоб вони були пресовані. Коли я їм голубці я не можу зрозуміти, чому мені так подобається. Смак голубців відносить мене в дитинство, не скажу, що воно було ідеальне, але якийсь момент насолоди я отримую, коли їм цю чудову страву.

Ну, а щодо моря, то перший раз його побачив вже в дорослому віці, коли однокласник привіз мене в Залізний Порт. А потім, через місяць, ми ще раз приїхали в Херсон на море вже з дружиною і дочкою. І буквально через чотири роки я переїхав до Херсону. Я дуже не люблю літнє море, там багато людей, а я по факту я мізантроп. Тому в листопаді я намагаюся відкрити купальний сезон і закриваю його в березні. Також є традиція бути на морі після кожної прем'єри, обов'язково на своє День Народження, а також на Водохреща. Цікаво, що діти не так сприймають море, як я, бо я все життя моря не бачив, а їх море не дивує, а от з собакою їм побігати – набагато веселіше.

- Чому ж вас так тягне до моря?

Я дуже люблю, коли хвилі. Я не люблю, коли море, як дзеркало. Цього разу, на моє День Народження, мені пощастило, тому що були величезні хвилі, хоч вода вже була льодяна, це було неймовірно круто. На морі страшно дивитись за горизонт. Також я боюсь акул, змій, водяних щурів тощо.

Але не зважаючи на це, я йду у воду, пливу, але страх, що я можу потонути мене повертає назад, однак не дуже швидко. До речі, кілька років тому я плавав у океані. Дійсно, в порівнянні з океаном море – це велика калюжа.

- Як відбувається купання?

Я заходжу в море і, навіть якщо дуже льодяна вода, я маю три рази нирнути. Море для мене – найкращий відпочинок і психолог, воно ніби вбирає всі накопичені емоції: і хороші й погані. Я вірю в те, що Вода, як магнітофонна плівка – вона записує емоції. Чому у кожній релігії є дзвони, тобто вібрації, вони воду очищають. Молитва очищає воду. Мою воду очищає холод. І я дійсно вірю в те, що я після моря повертаюсь спокійнішим. Не хорошим, не поганим. Я починаю нову постановку, новий виток мого життя починається з цього нуля.

Збриваю бороду на День Народження, таким чином змиваючи з себе негативну енергію, яку я набрав за рік. Раніше я після кожної прем'єри збривав, але так як у мене їх дуже багато відбувається, то я вирішив, що точно раз на рік, а далі в залежності від настрою.

- Чи бувають моменти, коли відчуваєте себе безпомічним?

Коли я потрапляю в лікарню, то я беру з собою дружину, тому що лікарі розповідають мені про мої проблеми, а я їх не слухаю. «А повторіть будь ласка моїй дружині, вона мені потім все зробить», - кажу лікарям. Бо я, як маленька дитина, в такі моменти не чую, що мені говорять.

- Які, на Вашу думку, маєте мінуси?

Я не вмію відпочивати. Це мій мінус.

- Напередодні Нового Року, напевне вже підбили підсумки?

Як у кожної людини, у мене в житті були і позитивні моменти і певні трагічні. У цьому році в мене мало бути десять прем'єр, а відбулось тільки дев'ять. Але було десять здач. Тобто здача була, але прем'єра відбудеться у лютому місяці. Цей нюанс мене трохи напружив.

Я поставив в театрі оперти «Марусю Чурай», поставив «Страшну помсту» в Полтаві, я зробив дві моновистави «Півник з Букваря» і «Наталчина мрія 2».

Я зробив, нарешті, «Кайдаш і сини», в Полтаві – «Політ над гніздом Зозулі», робота якою дійсно задоволений, хоч це буває рідко. Завдяки Олександру Андрійовичу Книзі я отримав звання заслуженого діяча мистецтв України. Не знаю, правда, що мені з ним робити, але приємно.

- Як плануєте роботу? Намагаєтесь мати перспективний план на рік вперед? Над чим працюєте наразі?

Інколи нічого нема. А інколи на півтора-два роки все розписано. Зараз я вже розписаний до наступного року, але з паузами. Планую постановку в Полтаві, в Одесі, в Миколаєві, в Києві...Я не женусь за кількістю, я просто не можу сидіти без роботи.

Наразі я працюю над бенефісом відомої в Херсоні та за її межами, народної артистки України Олени Галл-Савальської, який запустили в роботу три місяці тому. За 5-ть читок ми маємо вже нову постановку, написано 9-ть пісень з 14-ти і, мені здається, що це буде одна з кращих музичних комедій, тож не пропустіть у лютому.

- Які використовуєте мудрості допомагають в роботі та житті?

Образити людину неможливо, людина може образитись. Цю мудрість десь почув і активно її використовую, як до себе, так і до інших.

Спілкувалась **Єлизавета КРАСНІЧЕНКО**

Фото Світлана Борисенко